

[Gert Petersen]

mark havde ret til at sige nej, og at vi også ville bruge den ret, når vi anså det for rigtigt.

Det, SF siger i sit dagsordensforslag, er, at Danmark skal bruge den ret og agter at bruge den. Det kan vi ikke få klar besked på af hr. Ivar Nørgaard. Han har et ønske, det ønske kan vi være enige om, men vi har altså mere end et ønske, vi stiller krav om, at Danmark klart tilkendegiver en stilling, som Danmark ikke agter at fravige under regeringskonferencens afsluttende fase.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Hr. Gert Petersen må undskylde, at vi naturligvis vil blive ved med at bede regeringen om at forhandle – vi kan desværre ikke selv deltage, men vi vil gerne hjælpe den – om, at alle de punkter, der er i memorandummet, bliver tilgodeset.

Vi har f.eks. fået at vide fra den europæiske fagbevægelse, at hvis det, der står i Luxembourgteksten om en social dimension, bliver resultatet, skal alle landene og Europa-Parlamentet stemme nej, og det synes vi også.

Der er mange, der vil trække enkelte punkter frem, som vi skal sige nej til. Vi vil gerne vurdere hele resultatet, men vores holdning er fortsat, at vi afviser at gå ind for en Europahær nu, vi afviser, at forsvarspolitik skal være en del af EF-samarbejdet nu. Det står åbent, om vi vil anbefale, at man stemmer ja eller nej. Der er altså flere løse ender end det med forsvaret, og det er lidt enøjet, at SF kun tager disse to punkter frem. Hr. Gert Petersen spørger mig ikke, om jeg også vil stå fast ved, der skal være enstemmighed i udenrigs- og sikkerhedspolitikken, men det ønsker vi også man skal stå fast på.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Det skal så være min sidste bemærkning, uanset hvad min modpart i striden finder på at sige.

Socialdemokratiet og SF er ikke uenige om, at Danmark skal være imod, at militæret inddrages i EF. Vi er enige om, at det ikke bør inddrages, og det synspunkt er regeringen også bundet af. Om udenrigsministeren er enig i synspunktet, er næsten irrelevant for regerin-

gen, for den er bundet af det i henhold til memorandummet.

Det, diskussionen her drejer sig om, er, at hr. Ivar Nørgaard – jeg var lige ved at sige udenrigsministeren, det kunne såmænd også have været udenrigsministeren – sagde, at vor stillingtagen naturligvis må afhænge af helheden, og det er i og for sig rigtigt nok. Jeg beskylder heller ikke Socialdemokratiet for på forhånd at have sagt ja til alt muligt, men vi mener hos os, at spørgsmålet om inddragelse af militær i EF er så vigtigt, at Danmark allerede med det samme bør tilkendegive, at hvis det er en del af helheden, må vi sige nej. Hvis vi tilkendegiver det, kan det heller ikke blive en del af helheden, for dertil kræves enstemmighed. Derfor ville det også ud fra Socialdemokratiets synspunkt være både praktisk og hensigtsmæssigt, om Folketinget allerede nu klart tilkendegav et kategorisk nej.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Det skal også være de sidste ord fra min side.

Jeg synes, hr. Gert Petersen skulle glæde sig over, at et stort flertal herinde står fast på memorandummet, når der i det står, at vi afviser forsvarssamarbejde i EF.

Grove (KF):

Man kunne fristes til at sige til hr. Gert Petersen fra SF, at man aldrig skal presse så langt i forhandlinger, at man bliver tvunget til at trække en streg i ørkensandet, for så kan man blive sendt på ørkenvandring.

De seneste års udvikling i Europa kan egentlig kun styrke os i forvisningen om, at et tæt samarbejde inden for EF ikke alene er ønskeligt, men også nødvendigt. Det gælder helt fundamentalt for udvidelsen af det økonomiske og monetære samarbejde, som skal danne basis for en stabil og vedvarende vækst i Europa og dermed styrke EF's position som både økonomisk stødpude og økonomisk dynamo i forhold til den øvrige verden, men så sandelig også være en hjælp til de lande i Europa, der ikke er medlem af EF.

Hertil kommer så det helt centrale, nemlig mulighederne for dannelsen af en politisk union og herunder også et øget samarbejde om udenrigs- og sikkerhedspolitikken. De seneste